

HEDINNS DAGBOG

Hedinn Halldorsson er Red Barnet presseansvarlig for nødhjælp og har besøgt Zaatari-lejren flere gange.

Han er manden, der ofte drager ud for at fortælle de personlige historier til medierne - og for at dokumentere de vilkår som børn på flugt og i nød lever under. Læs Hedinns dagbogsnotater fra en tilfældig dag i en lejre for syriske flygtninge i Jordan.

Klokken er 7.00, da jeg står op, spiser hummus og brød og tjekker, om batterierne i kameraet er opladede. Jeg sidder på mit hotelværelse i Amman - ikke langt fra verdens tredjestørste flygtningelejr, Zaatari. Det er første morgen på min tre uger lange udsendelse til Jordan. Min opgave er at dokumentere de syriske flygtningebørns liv, så omverdenen kan få sat ansigter på de mange børn, der lider under krigen i Syrien. Jeg har en lang dag med mange optagelser foran mig.

En lille time senere møder jeg tolken og chaufføren rundt om hjørnet fra hotellet. Jeg kender dem godt - vi har arbejdet sammen før. Chaufføren skal dagen igennem køre os rundt i lejren, som er på størrelse med en større dansk by. Vi kører afsted mod Zaatari, et par kilometer syd for Syriens grænse. Siden lejren åbnede i 2012, har jeg været her i næsten tre måneder sammenlagt - men det bliver aldrig rutine at møde flygtningebørnene.

Vi ankommer til lejrens port, der bliver overvåget af jordanske soldater, og viser vores papirer. Det er allerede brændende varmt, og kampfly brøler i luften over os, fordi der ligger en militærlejre tæt på. Børnene i lejren bliver ofte meget skræmte af kampflyenes larm, fordi det minder dem om luftangrebene hjemme i Syrien.

Inde i lejren kører vi hen for at mødes med en af lejrens frivillige medarbejdere, som skal hjælpe os med at finde frem til de børn, jeg skal tale med. I denne uge skal jeg interviewe børnene - andre gange er jeg kameramand. Nogle gange er det

en lettelse at stå bag kameraet, hvor man skal koncentrere sig om at filme og ikke bytte til de voldsomme fortællinger. Når jeg filmer, griner børnene af mig, fordi jeg indimellem kaster mig ned på jorden for at skyde billeder.

Sammen med den frivillige besøger vi en pige, som bor i lejren med sin mor og sine søskende. Pigen blev såret i luftangreb i Syrien. Hun og moren finder på et dæknavn, de begge kan lide, for at beskytte pigens identitet. Navnet er Amira. Og jeg skal nu høre hendes historie.

Amiras mor serverer te for tolken, kameramanden og mig, mens hun får tårer i øjnene af at bytte til Amira. Jeg bruger mere tid på at tage noter, end jeg behøver. Det sætter tempoet ned, giver trøstende stilhed og tid til at samle sig. Amira er kun ti år, men blikket i hendes øjne er voksent. Hun viser os sårene på sit bryst. Der er blodpletter på hendes tørklæde. Jeg undlader altid at tage billeder af det værste og lægger også kameraet til side, når nogen græder.

Nogle interviews og timer senere forlader vi lejren. Af sikkerhedsmæssige grunde skal vi være ude af lejren, inden mørket falder på. I bilen skriver jeg børnenes historier ind på min bærbare og laver lydfiler til tolken. Tilbage på hotellet bliver jeg interviewet live til af TV 2-nyhederne. Og resten af aftenen redigerer jeg optagelser og laver billedbehandling. I morgen skal jeg igen til Zaatari. Efter flere historier om dem, der betaler prisen for krigen i Syrien: børnene.